

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

PL. ÚS 21/2014-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí pléna 17. septembra 2014 predbežne prerokoval návrh predsedníčky Súdnej rady Slovenskej republiky na začatie konania o súlade ustanovení § 5 ods. 7 v časti slov „sudca alebo“ zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príseďiacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, § 74da, § 74db a § 74dc zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, § 31 zákona č. 185/2002 Z. z. o Súdnej rade Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, § 1 ods. 2, § 69a ods. 2 v časti slov „o sudcovi alebo“, § 70 ods. 1 písm. d) v časti slov „o sudcovi a“ a § 84b zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov s čl. 1 ods. 1, čl. 141 ods. 1, čl. 144 ods. 1 a čl. 145 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a takto

r o z h o d o l :

1. Návrh predsedníčky Súdnej rady Slovenskej republiky prijíma na ďalšie konanie.

2. P o z a s t a v u j e účinnosť ustanovení § 5 ods. 7 v časti slov „sudca alebo“ zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príseďiacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, § 74da, § 74db a § 74dc zákona Národnej rady Slovenskej

republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, § 31 zákona č. 185/2002 Z. z. o Súdnej rade Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, § 69a ods. 2 v časti slov „o sudcovi alebo“, § 70 ods. 1 písm. d) v časti slov „o sudcovi a“ a § 84b zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

3. Návrhu na pozastavenie účinnosti ustanovenia § 1 ods. 2 zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) bol 1. septembra 2014 faxom a 4. septembra 2014 poštou doručený návrh podpredsedu Súdnej rady Slovenskej republiky na začatie konania o súlade ustanovení „*čl. I. bod 4. § 5 ods. 7 zákona o sudcoch v časti... sudca alebo...; čl. II. bod 7., § 74da až § 74dc zákona o ústavnom súde; čl. V. bod 14., § 31 zákona o súdnej rade; čl. VII, bod 1, § 1ods. 2 zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností v znení neskorších predpisov; čl. VII, bod 4., § 69a ods. 2 zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností v časti... o sudcovi alebo...; čl. VII, bod 5., § 70 ods. 1 písm. d/ zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností v časti... o sudcovi a...; čl. VII, bod 9., § 84b zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností zákona č. 195/2014 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony*“ (ďalej aj „napadnuté ustanovenia“) s čl. 1 ods. 1, čl. 141 ods. 1, čl. 144 ods. 1 a čl. 145 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a o pozastavení účinnosti napadnutých ustanovení. Podaním zo 16. septembra 2014 sa k tomuto návrhu v celosti pripojila predsedníčka Súdnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „navrhovateľka“).

2. Navrhovateľka v podanom návrhu namieta neústavnosť preskumávania predpokladov sudcovskej spôsobilosti u sudcov ustanovených do funkcie pred 11. septembrom 2014 (teda u všetkých súčasných sudcov všeobecných súdov, pozn.) Národným bezpečnostným úradom [(ďalej len „úrad“) spolu aj „previerky sudcov“]. V tejto súvislosti uvádza: *„[p]odstata napadnutých právnych úprav... spočíva v tom, že zákonodarca zaviedol previerky sudcovskej spôsobilosti aj u sudcov, ktorí boli do ich funkcií vymenovaní pred 1. septembrom 2014. Títo sudcovia majú byť preverení na základe podkladov od štátneho orgánu plniaceho úlohy ochrany utajovaných skutočností (Národný bezpečnostný úrad...) a rozhodovať o nich bude súdna rada uznesením.“*

3. K dôvodom nesúladu napadnutých ustanovení s označenými článkami ústavy (bod 1 in fine) navrhovateľka uvádza, že *„napadnuté ustanovenia porušujú obsah princípu materiálneho právneho štátu tak ako je vymedzený v konštantnej judikatúre ústavného súdu, princíp delby moci, nezávislosť sudcov ako aj základné pravidlo o ich vymenovaní bez časového obmedzenia“*.

4. V súvislosti s princípom materiálneho právneho štátu poukázala na viaceré rozhodnutia ústavného súdu (PL. US 1/04, PL. ÚS 38/95, PL. ÚS 25/00, II. ÚS 48/97, PL. ÚS 37/99, PL. ÚS 49/03, PL. ÚS 6/04, PL. ÚS 15/98, PL. ÚS 8/04, PL. ÚS 52/99, I. ÚS 30/99), z argumentácie ktorých navrhovateľka zvýraznila:

„Najprísnejšie kritéria pri uplatňovaní princípu právneho štátu musia platiť pre obsah právnych predpisov... pri každom legislatívnom zásahu do ústavného postavenia sudcov je nevyhnutné dôsledne rešpektovať základné princípy materiálneho právneho štátu a hodnotovú orientáciu ústavného poriadku... príkazy ústavných noriem... vrátane aj všeobecného princípu právneho štátu je potrebné rešpektovať... bez ohľadu na to, či ide o zákon, ktorým sa určité spoločenské vzťahy upravujú po prvýkrát, alebo o zákon, ktorým sa mení, prípadne dopĺňa už predtým existujúca zákonná úprava určitých spoločenských vzťahov... Neoddeliteľnou súčasťou princípov právneho štátu... je aj princíp právnej istoty a ochrany dôvery všetkých subjektov práva v právny poriadok... s uplatňovaním princípu právnej istoty v právnom štáte sa spája požiadavka všeobecnosti, platnosti, trvácnosti, stability, racionálnosti a spravodlivého obsahu právnych noriem... medzi ústavné princípy

vlastné právnemu štátu patrí aj zákaz svojvôle v činnosti štátnych orgánov... k princípu právnej istoty patrí aj ochrana legálne nadobudnutých práv... Zákonodarca... porušuje princípy právneho štátu aj v prípade, ak náhle alebo neočakávane zmení právne pravidlá... Princíp del'by moci predstavuje esenciálnu podmienku ochrany slobody a demokratického charakteru štátu. Z uvedeného dôvodu sa v právnom štáte zvlášť prísne uplatňuje vo vzťahu súdnej moci s mocou zákonodarnou a výkonnou. Je preto pravdou, že z ústavnej právomoci národnej rady prijímať zákony vyplýva aj jeho oprávnenie existujúcu platnú zákonnú úpravu meniť, ale toto oprávnenie nemôže byť využívané na vstupovanie do skutkovo a právne uzavretých stavov, pretože taká právna úprava vždy predstavuje neprípustnú pravú retroaktivitu.“

5. Navrhovateľka predovšetkým poukázala na rozhodnutie sp. zn. PL. ÚS 17/2008 (špeciálny súd), v ktorom ústavný súd „zdôraznil princíp materiálneho právneho štátu vo vzťahu k prípustnosti zásahov výkonnej moci do postavenie, práv a oprávnení sudcov Slovenskej republiky pôsobiacich na vtedy Špeciálnom súde“. Ďalej v tomto rozhodnutí tiež uviedol: «právna úprava, ktorá umožňuje špecializovanému bezpečnostnému orgánu výkonnej moci účinne zasiahnuť do právneho statusu sudcu... narušuje del'bu moci... V rámci ústavnej koncepcie systému vzájomných brzd a protiváh jednotlivých zložiek štátnej moci je síce legitímne priznať výkonnej moci určitú mieru ingerencie v rámci kreovania a niektorých aspektov fungovania moci súdnej, právomoci priznané výkonnej moci však nemôžu byť konštituované takým spôsobom, aby v konečnom dôsledku umožňovali prakticky kedykoľvek a náhle „odvolať sudcu“ alebo zasiahnuť do zloženia senátu prerokúvajúceho konkrétnu vec. Flexibilita postupu Národného bezpečnostného úradu podľa zákona č. 215/2004 Z. z. a rozsah správnej úvahy, ktorú mu tento zákon priznáva v súvislosti s posudzovaním a vyhodnocovaním bezpečnostného rizika, v porovnaní s podstatne menej účinným systémom opravných prostriedkov vo vzťahu k rozhodnutiam tohto orgánu takýto stav vytvárajú. Výkonnej moci tak zákonodarca priznal neprimerane silné postavenie, ktoré nie je v súlade so systémom brzd a protiváh ako ťažiskovým prvkom demokratickej formy vlády. Ide o narušenie ústavného princípu del'by moci spôsobom, ktorý odporuje zásadám implikovaným v koncepcii demokratického štátu... Závery z tejto časti citovaného nálezu sú použiteľné nielen na sudcov Špecializovaného (predtým Špeciálneho) trestného súdu, ale

bez akýchkoľvek pochybnosti aj na postavenie sudcov všeobecných súdov vo vzťahu k napadnutej právnej úprave v tomto konaní. Navrhovateľ tvrdí, že napadnutá právna úprava... dovoľuje také zásahy výkonnej moci do postavenie sudcov všeobecných súdov, ktoré Ústavný súd v citovanom náleze PL. ÚS 17/2008 nielen kritizoval, ale označil ich za nesúladne s princípom materiálneho právneho štátu a princípom trojdelenia štátnej moci.»

6. Navrhovateľka k princípu materiálneho právneho štátu uzavrela, že zákonodarca napadnutou právnou úpravou „*zasiahol do právneho postavenia sudcov všeobecných súdov... neočakávaným a retroaktívnym rozšírením právnych predpokladov na výkon funkciu sudcu o skúmanie sudcovskej spôsobilosti... bez rešpektovania právnej istoty a princípu legálne nadobudnutých práv; sudcovia, ktorí už boli vymenovaní, splnili všetky ústavne a zákonné predpoklady na ich vymenovanie a ďalšie predpoklady predstavujú zásah do ich právnej istoty a legálne nadobudnutých práv, vyplývajúcich z ich vymenovania za sudcov všeobecných súdov... svojvoľným spôsobom, pre ktorý je v danom prípade charakteristické to, že prijatím napadnutých ustanovení... sa porušili princípy del'by moci, pretože na výkone súdnej moci sa má podieľať neústavnými zásahmi aj výkonná moc; toto porušenie princípu del'by moci je súčasne aj retroaktívnym zásahom do postavenia úradujúcich sudcov všeobecných súdov“.*

7. V neposlednom rade navrhovateľka uviedla, že ani novelou ústavy zo 4. júna 2014 nebol zmenený čl. 145 ods. 1 ústavy, „*podľa ktorého sú sudcovia vymenúvaní bez časového obmedzenia. Novela ústavy 2014 síce doplnila čl. 147... ale toto doplnenie nerieši problém základnej úpravy, podľa ktorej sudca má ústavne zaručený časovo stabilný výkon funkcie.*

Možnosť, ktorú poskytuje preskúmanie sudcovskej spôsobilosti u úradujúcich sudcov neústavné zasahuje do tohto časovo stabilného výkonu funkcie; môže k nemu dôjsť v podstate neobmedzene a kedykoľvek. Takáto možnosť je však jasným ohrozením nezávislosti sudcu, ktorá ako funkčný princíp by bola výrazne deformovaná vplyvom procesu, ktorý by bol organizovaný, riadený a hodnotený výkonnou mocou.“.

8. Navrhovateľka požaduje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil nesúlad napadnutých ustanovení s označenými článkami ústavy (pozri bod 1).

9. S poukazom na čl. 125 ods. 2 ústavy navrhovateľka ďalej požaduje, aby ústavný súd uznesením pozastavil účinnosť napadnutých ustanovení. Tento návrh navrhovateľka odôvodňuje tým, že *„považuje zásah výkonnej moci do nezávislosti sudcov všeobecných súdov, retroaktivitu napadnutej právnej úpravy a porušenie viacerých princípov tvoriacich obsah materiálneho právneho štátu za také pôsobenie právnych noriem, ktoré by mohlo viesť k vážnym a nenapraviteľným následkom, ktoré by sa mohli prejaviť v ochromení fungovania súdnej moci. Toto ochromenie by mohlo byť v priamej spojitosti s právnou neistotou preverovaných sudcov, u ktorých by hrozilo vážne spochybnenie ich nezávislosti počas skúmania ich sudcovskej spôsobilosti spôsobom, ktorý obsahujú napadnuté ustanovenia...“*.

II.

10. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa návrh neodložil alebo neodmietol, prijme sa na ďalšie konanie v rozsahu, ktorý sa vymedzí vo výroku uznesenia o prijatí návrhu.

11. Ústavný súd vychádzajúc z návrhu navrhovateľky v prvom rade konštatuje, že z jeho označenia, ako aj z formulácie petitu zjavne vyplýva, že sa ním domáha vyslovenia nesúlady „*čl. I. bod 4. § 5 ods. 7 zákona o sudcoch v časti... sudca alebo...*; *čl. II. bod 7., § 74da až § 74dc zákona o ústavnom súde; čl. V. bod 14., § 31 zákona o súdnej rade; čl. VII, bod 1, § 1 ods. 2 zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností v znení neskorších predpisov; čl. VII, bod 4., § 69a ods. 2 zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností v časti... o sudcovi alebo...*; *čl. VII, bod 5., § 70 ods. 1 písm. d/ zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností v časti... o sudcovi a...*; *čl. VII, bod 9., § 84b zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností zákona č. 195/2014 Z. z.*“ s príslušnými článkami ústavy, pričom tento zákon je z hľadiska svojej právnej povahy novelizujúcim zákonom vo vzťahu k zákonu č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o sudcoch“), zákonu o ústavnom súde, zákonu č. 185/2002 Z. z. o Súdnej rade Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnej rade“) a zákonu č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [(ďalej len „zákon o utajovaných skutočnostiach“), spolu aj „novelizované zákony“]. Napadnuté ustanovenia po nadobudnutí účinnosti novelizujúceho zákona „normatívne existujú“ ako súčasť novelizovaných zákonov. Z uvedeného vyplýva, že navrhovateľka vo svojej podstate namieta nesúlad § 5 ods. 7 v časti slov „sudca alebo“ zákona o sudcoch, § 74da, § 74db a § 74dc zákona o ústavnom súde, § 31 zákona o súdnej rade, § 1 ods. 2, § 69a ods. 2 v časti slov „o sudcovi alebo“, § 70 ods. 1 písm. d) v časti slov „o sudcovi a“ a § 84b zákona o utajovaných skutočnostiach (ďalej tiež „napadnuté ustanovenia“).

12. V nadväznosti na uvedenú skutočnosť ústavný súd opakovane zdôrazňuje (pozri PL. ÚS 9/2014, m. m. PL. ÚS 111/2011), že v porovnateľných právnych situáciách by

navrhovateľ mal z hľadiska štandardných zásad legislatívnej techniky namietat' svojim návrhom na začatie konania o súlade právnych predpisov nesúladi novelizovaného právneho predpisu (jeho časti, resp. jeho jednotlivých ustanovení), a nie novelizujúceho právneho predpisu s právnymi predpismi vyššieho stupňa právnej sily. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodovaciu prax Ústavného súdu Českej republiky, ktorý v zásade štandardne odmieta návrhy na vyslovenie nesúladi právnych predpisov v prípadoch, keď navrhovateľ podal návrh na zrušenie ustanovení novelizujúceho zákona, hoci v skutočnosti napadol ustanovenia novelizovaného zákona (pozri napr. jeho rozhodnutia Pl. ÚS 5/96, Pl. ÚS 25/2000, Pl. ÚS 33/01 alebo Pl. ÚS 5/02).

13. Ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre nepostupuje tak rigorózne ako český ústavný súd, a preto akcentujúc materiálny prístup k ochrane ústavnosti bez zásadnejších výhrad prijal na ďalšie konanie, a teda následne aj meritórne preskúmaval také návrhy na začatie konania, v ktorých navrhovatelia namietali nesúladi ustanovení novelizujúceho právneho predpisu s právnym predpisom vyššieho stupňa právnej sily (napr. PL. ÚS 30/95, PL. ÚS 32/95, PL. ÚS 37/95, PL. ÚS 43/95, PL. ÚS 24/98, PL. ÚS 12/05, PL. ÚS 10/06, PL. ÚS 11/08, PL. ÚS 111/2011).

14. Už vo veci sp. zn. PL. ÚS 9/2014 ústavný súd – vzhľadom na už uvedené – považoval petit smerujúci formálne iba proti novelizujúcemu zákonu ako formulačný nedostatok, ktorý nevyvoláva žiadne pochybnosti o tom, že návrh v skutočnosti smeruje aj (a predovšetkým) proti novelizovanému zákonu, a preto tento formálny nedostatok ústavný súd bez ďalšieho upravil. Z rovnakých dôvodov postupoval ústavný súd aj v tejto veci (pozri záhlavie a výrok).

15. Zdôrazňujúc už uvedené ústavný súd návrh navrhovateľky predbežne prerokoval, a keďže v tomto procesnom štádiu nezistil dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (pozri tiež bod 19), prijal ho na ďalšie konanie podľa § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

16. Podľa názoru ústavného súdu sú splnené tiež podmienky na pozastavenie účinnosti § 5 ods. 7 v časti slov „sudca alebo“ zákona o sudcoch, § 74da, § 74db a § 74dc zákona o ústavnom súde, § 31 zákona o súdnej rade a § 69a ods. 2 v časti slov „o sudcovi alebo“, § 70 ods. 1 písm. d) v časti slov „o sudcovi a“ a § 84b zákona o utajovaných skutočnostiach [s výnimkou § 1 ods. 2 zákona o utajovaných skutočnostiach, ktorý nie je reálne v hre, pozn.], pretože prípadné následky vykonania previerok všetkých sudcov všeobecných súdov (predovšetkým zhromažďovanie a vyhodnocovanie podkladov úradom) ešte pred konečným rozhodnutím ústavného súdu v tejto veci by boli/mohli byť nepochybne ťaživejšie (z pohľadu iného vážneho nenapraviteľného následku pre sudcov všeobecných súdov i súdnu moc ako takú, pozn.) pre prípad, že ústavný súd návrhu vyhovie ako iba časové odloženie týchto previerok na čas po právoplatnosti meritórneho rozhodnutia ústavného súdu pre prípad, že ústavný súd návrhu nevyhovie. Ústavný súd v tomto ohľade nepovažuje argumentáciu navrhovateľky za neprimeranú, ak tvrdí (bod 9), že ochromenie fungovania súdnej moci *„by mohlo byť v priamej spojitosti s právnou neistotou preverovaných sudcov, u ktorých by hrozilo vážne spochybnenie ich nezávislosti počas skúmania ich sudcovskej spôsobilosti spôsobom, ktorý obsahujú napadnuté ustanovenia...“*. Z napadnutých ustanovení (predovšetkým § 31 zákona o súdnej rade, ale tiež z napadnutých častí zákona o utajovaných skutočnostiach) totiž vyplýva, že proces previerok všetkých sudcov všeobecných súdov „z moci zákona“ začal ihneď po nadobudnutí účinnosti zákona č. 195/2014 Z. z., t. j. od 1. septembra 2014 s presnou časovou následnosťou [doručenie dotazníkov sudcom do 30. septembra 2014, vrátenie dotazníkov sudcami do 31. októbra 2014 a následnej – bezodkladnej – činnosti úradu pri zabezpečení (zhromažďovaní a vyhodnocovaní) získaných podkladov, ktorá má trvať nie viac ako 15 mesiacov]. Inak povedané, ak by ústavný súd nepozastavil účinnosť napadnutých ustanovení uvedených v bode 2 výroku, vzniknutý následok z pohľadu „de lege lata“ by bol/mohol byť nenapraviteľný a ústavný súd by plnil úlohu ochrancu ústavnosti len iluzórne, hoci mal tomu možnosť zabrániť postupom podľa čl. 125 ods. 2 ústavy (m. m. PL. ÚS 95/2011). Ústavný súd preto rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 2 výroku tohto uznesenia.

17. Podľa čl. 125 ods. 5 ústavy platnosť rozhodnutia o pozastavení účinnosti ustanovení § 5 ods. 7 v časti slov „sudca alebo“ zákona o sudcoch, § 74da, § 74db a § 74dc

zákona o ústavnom súde, § 31 zákona o súdnej rade a § 69a ods. 2 v časti slov „o sudcovi alebo“, § 70 ods. 1 písm. d) v časti slov „o sudcovi a“ a § 84b zákona o utajovaných skutočnostiach zanikne vyhlásením rozhodnutia vo veci samej, ak toto rozhodnutie o pozastavení účinnosti ústavný súd už predtým nezrušil, pretože pominuli dôvody, pre ktoré bolo prijaté.

18. Rozhodnutie o pozastavení účinnosti ustanovení uvedených v bode 2 výroku sa stane všeobecne záväzným (právoplatným) dňom jeho vyhlásenia v Zbierke zákonov Slovenskej republiky (§ 38 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

19. Ústavný súd ako obiter dictum pripomína, že návrh navrhovateľky prijal na ďalšie konanie preto, že nevzhladol dôvod na jeho odmietnutie z dôvodov uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, t. j. nezistil ani dôvod na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú (očividnú) neopodstatnenosť. V rámci tohto procesného štádia – predbežného prerokovania návrhu – sa preto ústavný súd nemohol zásadným spôsobom vyjadriť ani k interakcii napadnutých ustanovení (nielen) s označenými článkami ústavy (bod 1 in fine), ale tiež s čl. 154d ústavy (resp. s obsahom ústavného zákona č. 161/2014 Z. z.), či s jeho rozhodovacou praxou [najmä PL. ÚS 17/2008 (špeciálny súd)]. Toto by teoreticky mohol urobiť rešpektujúc procesné decízne možnosti v rámci predbežného prerokovania návrhu iba v prípade prijatia kvázimeritórneho rozhodnutia – uznesenia o odmietnutí návrhu z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Podľa názoru ústavného súdu však zložitosť nastoleného problému sama osebe vylučuje záver o zjavnej (očividnej) neopodstatnenosti podaného návrhu, a preto sa ku všetkým nastoleným problémom vyjadří ústavný súd v rámci meritórneho rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. septembra 2014